

Susam

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 20 Ekim 2013

Mütemadiyen şikâyet eder dururdum o zamanlar. Kolay değildi hani benim için. Ne gerek vardı ki bu kadar üzerime titremelerine. Ben de herkes gibi koşup oynamak istiyordum. Gel gör ki; sayısız dayatmalarıyla karşı karşıyaydım ailemin: “Bahçede koşup, terleme, Gülüm”, “Sakin üşütüp, hasta olma” vb.

Çocuk aklımla; bu tutumu ailemin sevgi gösterinden ziyade, despotça uyguladığı bir sınırlama olarak algılıyordum. Ben de onlara inat, ders zili çalana kadar akla gelebilecek her türlü yaramazlığı yapardım. Çok şanslı olup, sevildiğimi çok sonra anlayacaktım. Ta ki...

Sınıfın en arka sırasında, duvar dibinde otururdu Susam, mecburdu da. Uzun, ince yapısıyla, ön sıralarda oturmasına izin vermezdi sınıf öğretmenimiz. Ne var ki bunda diyebilirsiniz. Gerçi ben de kendime hep bu soruyu sorar dururdum. Kızcağz birkaç kez yeltenmişti gerçi önde oturmaya ama ne var ki; şikâyetler yükselirdi sınıfta mütemadiyen. Gerçi gerekçe belli idi:”Öğretmenim, tahtayı göremiyoruz...”

Kızın bir suçu yoktu ki. Üstelik kendini savunmaya bile yeltenmezdi asla. Zaten ilgili bir ailesi de yoktu. Bilakis tüm suç ailesindeydi. Kızcağzı okula geç kayıt yaptırmışlardı. Zira bizden dört beş yaş kadar büyüktü. Zaten susam bir çocuktan ziyade naif ve asil bir genç kız görüntüsü taşıyordu. Oldukça da olgundu, hatta yaşından bile olgun...

Hangi akla hizmetse, onu bir abla, hatta bir anne gibi benimsemiştim. Beline kadar uzanan sırma saçlarını arkadan örerdı Susam. Onunla özdeşlenen kırmızı hırkası hala dün gibi aklımda: Ona iki beden küçük gelen, kırmızı, dar hırkası. Ne zaman bir derdimiz olsa, ona koşardık, öğretmenimizden önce hem de. O zamanlar, ailenin tek çocuğu olmak içimi oldukça acıtmış olmalı ki, onu adeta öz ablam gibi sever sayardım.

Bizim sınıfça yaramazlıklarımız had safhaya gelip, zavallı öğretmenimizi çıldırtma noktasına getirdiğimiz zamanlarda, bir yetişkin edasıyla bizi uyarır ve bol bol nasihat ederdi. Kimimiz dinler, kimimiz de kaldığımız yerden devam ederdik haylazlıklarımıza.

Dersle fazla ilgisi yoktu açıkça. Fazla katılmazdı söze. Sık sık camdan dışarı bakar, uzun uzun hayallere daldardı; artık her ne hikmetse... Ve ben bunu çok sonra anlayacaktım, meğer ki hiçbir şeyin farkında değilmışiz.

Apartman görevlisi bir ailenin kızıydı. Kırsal kesimden İstanbul’a göç etmişlerdi. Oldukça kalabalık bir ailesi vardı. Kendinden yaşça küçük kardeşlerinin bakımıyla oldukça haşır neşir olduğundan dolayı olsa

gerek, anaç yapısını sınıfta da her daim korurdu.

Özellikle son zamanlarda çok mahzunlaşmıştı Susam ve bir o kadar da durgundu her nedense. Yaz tatilinin başlamasına şunun şurasında kısacık bir süre kalmıştı. Ve birden bire okulla ilişkiliği kesildi Susam'ın. Gerçi ara ara gelmediği olurdu okula. Ama bu sefer, oldukça uzun bir süre okula gelmez oldu.

Varlığından, yokluğundan bihaber olanlar olduğu kadar, birçoğumuz oldukça meraklanmıştık bu duruma. Açıkçası sınıf öğretmenimiz de oldukça endişelenmiş görünüyordu. Ve bir gün gelip dedi ki öğretmenimiz: "Susam'ı ailesi okuldan aldı."

Öylesine üzgün görünüyordu ki bu açıklamayı yaparken. Şaşılacak şeydi doğrusu.

Nereden çıkmıştı şimdi bu da ailesi onu okuldan alsın...

Sebebini bilmiyorduk ama diğer yandan seziyorduk ki; bilmediğimiz bir şeyler vardı.

Büyümüş de küçülmüş bir çocuk değildim asla ve sebebini merak etsem de hiçbir tahminde bulunamıyordum. Ve bir gün bazı akli evvel arkadaşlarımın konuşmasına kulak misafiri oldum. Söylenen oydu ki; ailesi Susam'ı evlendirmişti. Sanırım hatta eminim; çocukluğumun ilk şokunu yaşamıştım bu sözleri duyduğumda.

O yaşta bir insan nasıl evlenebilirdi ki ya da evlendirilebilirdi.

Ne yaşıma, ne aklıma, ne de mantığıma uygundu tüm bunlar. Bizler oyuncaklarımızla oynayıp, yaramazlık yapan ufacık kız çocuklarıydık oysa. Üstelik olsa olsa bizden birkaç yaş büyüktü Susam ama ya evlilik... Akıllara zarardı tüm bunlar.

Belli ki öğretmenimiz, aklımız ermez diye saklamıştı bu durumu bizden. Ve çok sonra öğrenecektik ki; başlık parası için evlendirilmişti Susam.

Bunun sorgulamasını fazlaca yapamamıştık o zamanlar. Altı üstü; tek derdi okul ve ödevlerden ibaret çocuklardık.

Beni en çok üzüp, yaralayan ise; Susam'ı bir daha göremeyecek olmamdı. Egoantrik bir tutumla, onun varlığına çok alışmıştım. Evde bir ablam yoktu ama okuldaki ablam e en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Az kahrımı çekmemişti hani.

Sırası boş kalmıştı Susam'ın. Sınıfın en uzun boylu, sırma saçlı ve mahzun bakışlı öğrencisi. Sayısız yumurcağın Susam ablası...

Hayat yolumdaki ilk kaybımdı Susam ama son da olmadı. İim çok sızlamıştı o zamanlar; hala da sızlar onu andıka.

Kim bilir nerelerdedir şimdi. Büyük ihtimalle de hatırlamaz beni, yoksa hatırlar mıydı acaba.

Kırmızı hırkası ne de yakışırdı. Canım arkadaşım benim. Selam olsun sana her nerdeysen ve her kimleysen. Umarım mutlusundur...